

landskærlighed, med Moral, ikke at tale om med det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), nu møder frem her, efter at være blevet en Snes Aar ældre, som Ordfører for en saadan Interpellation, som det ærede Medlem var Ordfører for i Dag, har jeg egentlig ikke andet tilovers derfor end med et Skuldertræk at sige: Der er meget grinagtigt til i denne grinagtige Verden.

P. Munch: Det har unægtelig for-
bavset mig noget, at vi her i Folketinget
skal beskæftige os med dette Spørgsmaal,
og jeg kan ikke nægte, at den ganske over-
ordentlige Højtidelighed, hvormed den ærede
Ordfører for Forespørgerne (Johan Knudsen)
optraadte her i Dag, har forbavset mig
endnu mere. Der var jo næsten intet Ord,
der var ham for stærkt, ingen Ord, der
var ham for store og højtidelige i Sammen-
hæng med de, om jeg saa maa sige, smaa
Begivenheder, der for 8 Dage siden fandt
Sted i et Auditorium paa Universitetet.
Det ærede Medlem brugte Udtryk som
„Vold mod Tankens og Ordets Frihed”, og
jo mere Skildringen skred frem, des mere
højtidelig blev den. Det har glædet mig,
at den højtærede Kultusminister med de
Udtalelser, han har fremsat, ganske af-
gørende har slaaet koldt Vand i det hede
Blod, og jeg antager, at den Spand koldt
Vand, som den højtærede Kultusminister
udsendte, vil komme til at gøre sin Virk-
ning. Der kunde have været Mening i en
saadan Forespørgsel, hvis Ministeren havde
fejlet, eller hvis Universitetet havde fejlet,
hvis det havde været saaledes, som Fore-
spørgselsens Ord synes at antyde, at Lære-
friheden ved Københavns Universitet havde
været i Fare. I saa Fald kan det ærede
Medlem være vis paa, at vi fra vor Side
skulde have været de første til at anmelde
en Forespørgsel her og til at søge at lægge
Folketingets Indflydelse i Vægtskaalen. Men
noget saadant er der jo aldeles ikke Tale om.

Hvad vil det sige, at Lærefriheden ved
Universitetet krænkes? Ja, hvis der sker
det, at en Mand, der ubestridelig er den
dygtigste paa et Omraade, udelukkes fra
Professoratet paa dette Omraade paa Grund
af sine Anskuelser, saa krænkes Lære-
friheden paa Universitetet. Dette er sket
før i Danmark, og det er sket netop overfor
den Mand, som nu angribes i denne Sag.
Det kan finde Sted ogsaa andre Steder.
Det sker hyppigt i Tyskland, og i disse
Dage er der ved Lunds Universitet en
Diskussion om et Tilfælde, hvor man mener,
der er Fare for, at noget saadant kan ske.
Hvis noget saadant skete, var der Grund

for denne Forsamling til at gribe ind og
lægge sit Lod i Vægtskaalen. Lærefriheden
kan være i Fare paa anden Maade; den kan
være i Fare i det Øjeblik, Regeringen
griber ind overfor Universitetets Lærere
med Trusel om Afsked, hvis de udenfor
Universitetet udtaler deres politiske An-
skuelser. Ærede Medlemmer vil vistnok
kunne mindes, at dette heller ikke er noget
ukendt her i Danmark. Ærede Medlemmer
vil mindes, at i de Tider, hvor det Parti,
som det ærede Medlem fra Fredensborg
(Johan Knudsen) tilhører, herskede her i
Landet, hændte det en Gang, at to Uni-
versitetsprofessorer, Høffding og Erslev,
var til Stede ved en Fest i Studentersam-
fundet. Ved den Lejlighed talte Professor
Høffding for to Damer, hvis Mænd hævde
bidraget til at fjerne en Politimester fra
en Talerstol. Det var i de Tider, da Højre
varetog Talefriheden derved, at det lod
Politirepræsentanter, saa vidt det var til
at overkomme, møde frem paa alle de
Talerstole, hvor Venstres Mænd havde
Ordet. Nu havde altsaa Professor Høff-
ding talt for disse to Mænds Koner, og
Professor Erslev udbragte ved samme Lei-
lighed en Skaal for Folketinget, og som
Følge af disse to Professorers formastelige
Ord tilstillede Kultusministeren Konsisto-
rium en Skrivelse, hvori det blev paalagt
Konsistorium under en passende Form at
tilkendegive de to Professorer Kultusmini-
steriets skarpeste Misbilligelse og meddele
dem, at en tilsvarende Optræden i Frem-
tiden ikke vilde blive taalt. Paa det Tids-
punkt var Lærefriheden ved Københavns
Universitet i Fare, men den Gang mødte
Højre ikke som Forkæmper for denne
Lærefrihed.

Der kan selvfølgelig ogsaa tænkes en
anden Risiko for Lærefriheden, som staar
noget mere i Forbindelse med det, der her
har været Tale om, nemlig hvis der virkelig
skete det, at en Mand med Ret til Under-
visning paa Universitetet blev afskaaret
fra at holde sine Foredrag enten ved et
Paabud fra Konsistorium eller ved et
Paabud foranlediget af Regeringen, eller
hvis der virkelig skete det, at man gennem-
fortsat Uro Gang efter Gang hundrede en
Mand i at holde en Forelæsningsrække.
Men der er aldeles ikke Tale om noget
saadant i dette Tilfælde. Det ærede Medlem
(Johan Knudsen) kan være ganske sikker
paa, at hvis Dr. Simonsen efter at have
sovet paa sine Foredrag og have tænkt
dem igennem fandt dem værd at fremdrage
ved Universitetet, fandt de Forelæsninger,
han havde lavet, værdifulde nok til virkelig